

— Постой, почѣвай, побратиме! Накждѣ ти отивашъ? Кажи ми де?

— Въ Сърбия отивамъ, чичо Нейко! Гжабъ-чорбаджи ма испроважда въ Сърбия, да му сжбирамъ овни.

— Добро е, Танчо, добро е. Гжабъ е добаръ човѣкъ, — това ние синца знаеме. А кажи ми ти, кога мислишь да заплатишь данокътъ си? а? Двѣ години става отъ какъ ти нищо не плащашъ; а за двѣ години сж са сжбрале повече отъ двѣсте гроша.

Сиромакъ Танчо билъ въ онова време като съ коса покосенъ; той гледалъ уплашено насамъ-нататакъ и не можалъ да продума ни бѣло, ни черпо.

— Що мжличишь и гледашь, като пукалъ? казалъ Нейко, и хваналъ коньтъ за юздата. — Вида азъ, че ти си отъ плашливите пилета. Дай ми по-скоро паричеи, и тогава вжрви сжсъ здраве; а ако ли нѣмашъ, то хайде да идеме на конакътъ.